

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

<http://prolife.cz>

4 / 2005

- 2 Výstava v Polsku — „Vol život“
- 6 Eutanázie z pohledu politika
- 9 Monitor Sněmovny — <http://zakony.prolife.cz>
- 10 Svědectví od Apolináře
- 17 Zprávy
- 18 Politizace státní správy
- 19 Nabídka pomoci
- 20 Modlitební setkání

Vážení přátelé,

v naší zemi opět začal tlak na legalizaci raného abortiva RU 486. Před zhruba deseti lety se podařilo tehdejší pokus o legalizaci zastavit pomocí petice, pod kterou se připojilo asi 60 000 lidí. Výrobce pilulky nechce, aby byly jeho výrobky bojkotovány a tudíž nechce tento přípravek zavádět na trh, pokud lze očekávat masivní odpor. Za podpory brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho proto pořádáme petiční akci proti zavedení potratové pilulky RU 486 na český trh. V petici je zároveň vyjádřen protest proti záměru vlády umožnit vědcům pokusy na lidských embryích a tím je ničit. V tomto oběžníku naleznete petiční arch, který lze libovolně množit.

Petiční arch je možné dát nejen do farností, ale např. pan Poledňá nám napsal: *Podařilo se mi dohodnout se se starostkou na uspořádání petice v obci Ořechov, kde by se místním rozhlasem opakovaně vyhlásilo např.: „Zástupce Hnutí Pro život ČR zve občany k účasti na petiční akci. Jedná se o petici proti pokusům na lidských embryích a proti potratové pilulce RU 486. Petici je možno podepsat v prostorách zasedací síně v přízemí obecního úřadu od 14 do 17 hod. v úřední dny. V zasedací síni budou také vystaveny informační materiály k ochraně nenarozeného života a k souvisejícím tématům. Velice doporučuje právě seznámení s těmito informacemi.“* Prosíme, pomozte!

S radostí Vám také zasíláme brožurku o nedávno svatořečené Janě Beretta Molla. Doufáme, že Vás její příklad potěší a povzbudí.

redakce

Petice na ochranu života			
PETICE			
Parlamentu České republiky a Ministerstvu zdravotnictví ČR			
V poslední době se v České republice ožívají hlasy požadující legalizaci pokusů na lidských embryích s cílem přípravy embryonálních klonových buněk a terapeutického klonování. Tyto pokusy jsou přímou zpravidla spojeny s polikování nebo zmlévaním zárodků. Sledující úmysly nemohou odhodlat něčí lidských embryí, zvláště, když deklarovaných vyzkumných cílů lze dosáhnout jinými cestami. Experimenty na lidských zárodkách nelze oprávněně ani považovat za existenci „neodpovědných“ nebo vypočítaných lidských zárodků, pro které není jiné záměrné využití! Apelažeme na činitele odpovědné za přípravu zákona i jejich schválení, aby došlo k zastavení výzkumu na lidských zárodkách nenasazují.			
Prostojíme také proti snaze, aby v České republice bylo povoleno používání přípravku RU 486, a tak došlo k rozšíření nabývané pověstí umělého potratu. Registrace tohoto přípravku ministerstvem zdravotnictví by nepoškodila zcela k přidání léků (oba přípravka, k bajantizaci zárodkového zárodku a k dohledání o jeho záměrné společenství přijetosti.			
Žádáme, aby v České republice nebyly legalizovány pokusy na lidských embryích a aby nebylo povoleno používání přípravku RU 486.			
Za Hnutí Pro život ČR předkládá Mgr. Radim Uhlíř, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5			
K petici se připojují			
Jméno	Příjmení	Adresa	Podpis
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			

Podpisem osoby (tj. občanské společnosti) se uznává za souhlas (resp. souhlas) do konce září 2005) s obsahem.
Mgr. Radim Uhlíř, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5

Výstava v Polsku — „Vol život“

V centru Łodže je uspořádána výstava, která probouzí velký zájem. Jejím mottem je: „Vol život“. Na billboardech jsou vystaveny téměř dvě desítky barevných fotografií, na nichž je možné vidět zabité nenarozené děti. Iniciátorem výstavy je Łukasz Wróbel, viceprezident varšavského hnutí KoLibier. Výstava vzbudila mezi obyvateli Łodže obrovský zájem. Mnozí jsou otřeseni, mnozí pobouřeni. Přesto každý z návštěvníků prochází výstavou v tichu a hlubokém soustředění. Na fotografiích dětí zabitých dokonce až ve 26. týdnu těhotenství lze zřetelně rozlišit nožičky, hlavičku, vlásky. Obrázky zabitých dětí jsou umístěny mezi fotografiemi jiných vražd spáchaných člověkem, jako jsou např. vojenské zločiny.

„Genocida — každý má právo volby,

kromě oběti.“ „Každým rokem hyne 53 milionů obětí.“ „Ke zvířatům se chováme lidsky, a k lidem jako ke zvířatům.“

To jsou jen některé popisky k fotografiím. Výjimečný dojem vyvolávají dvě fotografie umístěné vedle sebe. Nalevo vidíme předčasně narozené dítěte ve 24. týdnu, které je umístěno na neonatologickém oddělení, a vpravo dítě zabité ve 24. týdnu těhotenství... Chtěné dítě... nechtěné dítě...

„Je to velmi cenná iniciativa,“ potvrzuje Miroslaw Orzechowski. „V době bojů za práva člověka stejná lidskost — pro mne z nepochopitelných důvodů — akceptuje zločin genocidy na nenarozených dětech. Titíž zastánci práva na zabít bezbranných dětí zároveň bojují za to, aby vrah nemohl být odsouzen — do-

konce za velmi krutý zločin — k smrti.

Opravdovou ofenzívu zahájili odpůrci výstavy. Na státní zastupitelství Łódź-město se obrátila Iwona Bartosiková z SLD (Svaz demokratické levice). Píše: „Mám na zřeteli nutnost zabránit veřejnému pohoršení a neobvyklému způsobu chování, a také starost o morální zdraví nejmladších obyvatel Łódže. Proto dávám na vědomí, že Lukasz Wróbel navrágá prostřednictvím prezentovaného tématu k odsuzování žen, které podstupují umělé potrat, čímž stupňuje společenské napětí, které směřuje k vyvolání konfliktů mezi lidmi rozdílných názorů.“

„Každý má určitý názor na téma umělých potratů, podle mě je tato metoda ovlivňování lidí fašizující,“ prohlašuje Andrzej Komorowski, „rodinný poradce“. „Brutální obraz ničí člověka zevnitř. V takové expozici není místo pro úctu k duševní stránce druhého člověka. Zajímalo by mě, zda se organizátoři pozastavili nad tím, jak se při prohlížení fotografií bude cítit žena, která potratila dítě.“

Jeden z obyvatel Łódže podal na místní oddělení policie trestní oznámení, v němž udává, že se cítí být poškozen, poněvadž umístění fotografií ve středu města ho nutí si je prohlížet, a on sám se chce rozhodovat o tom, co chce vidět. Podle jeho mínění jsou fotografie hrůzostrašné a odpuzující a mají destruktivní vliv na děti i dospělé. Žádá o zrušení výstavy a potrestání jejích organizátorů.

„Vyfotili jsme si všechny obrazy, protože je chceme ukázat známým,“ říká jý Konrad Barasiński a Damian Dworzynski. „Podporujeme tuto myšlenku, ale domníváme se, že by to měla být uzavřená výstava. Pozorovali jsme tu

matku se dvěma dětmi, která se za každou cenu snažila odvrátit jejich pozornost od fotografií.“

Otázkou je, zda morální újma, kterou utrpí děti, je vůbec srovnatelná s osudem zabíjených nenarozených dětí. Jiní přiznávají, že navzdory kontroverznímu obsahu jsou takové výstavy zapotřebí. „Nikdy jsem si nepřipustila, že je umělý potrat něco tak strašného,“ říká Magda ze třetího ročníku gymnázia. „Teď vím, že je to zločin a je nutné o tom mluvit.“ „Taková výstava musí být drastická, protože problém je drastický.“ „Všichni by to měli vidět a přemýšlet o tom,“ prohlásil Remek, student 29. gymnázia v Łódži. „Ať lidé vidí, co se děje s těmi nejmenšími děťátky!“ „Je strašné to vidět,“ potvrdila Halina Studzińska, důchodkyně. „Na mnoho lidí to může působit drasticky, ale zároveň je jim ukázána pravda.“

Pravda na fotografiích o strašném zločinu, jakým je umělý potrat, působí na diváky tak sugestivně, že po jejím shlédnutí mění své dosavadní názory.

Člen jednoho z katolických hnutí prohlásil, že to, co je ukázáno na fotografiích, je pravda, která nemusí vadit těm, kteří

propagují zabíjení počatých dětí. Podle jeho názoru bychom měli tuto pravdu přijmout, neboť tak tomu je, taková je skutečnost. Někteří z těch, kteří si výstavu prohlédli, mluvili o tom, že pokud je v televizi ukazováno stále tolik násilí, vulgárnosti a vražd, které lidi nešokují, o to více by se odpůrci výstavy, kteří vidí jen fotografie, neměli cítit dotčení či pobouření. Jiní jsou zase toho názoru, že pokud pouhé fotografie jsou tak rozrušující, jaký vliv na psychiku člověka musí mít zabití dítěte? Všichni se shodují na tom, že pokud si fotografie prohlédne člověk, který je dezorientovaný a který měl v úmyslu rozhodnout se pro zabití dítěte, existuje zde šance, že se k tomu neodhodlá.

„Už jsem jednoznačně odpůrcem umělých potratů, ale dřív jsem byl spíš pro, ... dokud jsem neviděl ty fotky,“ přiznal se Ľukáš, student polytechniky v Łodzi. „Došlo mi, co je to umělý potrat. Vůbec jsem netušil, že to vypadá tak-

hle...“, dodal.

Mezi prohlížejícími byl i viceprezident Łodzi Karol Chądziński. „Žijeme v době, v níž práva zvířat jsou ceněna výše než práva lidí. A tak tomu nesmí být. To je poslání těchto fotografií,“ potvrdil Karol Chądziński. A dodal: „Nedokážu si představit, že by si někdo mohl prohlédnout fotografie a pak se rozhodnout pro umělý potrat.“

Hlavní úkol výstavy nepochybně spočívá v tom, abychom si uvědomili vážnost problému. Umělý potrat je v médiích cíleně tabuizován. A pokud se o něm mluví, pak jen v kontextu s liberalizací zákona, který by umožňoval právo na potrat „na žádost“. Přitom se zdůrazňuje, že ukončení těhotenství je soukromou záležitostí ženy. Nemluví se o tom, že tato volba znamená vraždu bezbranného člověka a nedává se prostor k pojmenování dobra dobrem, zla zlem a zločinu zločinem.

Boleštná pravda o umělém potratu není provokací

Jedním z hesel kontroverzní protipotratové výstavy, která se konala v druhé polovině června v polské Łodzi, je: „Právo: Každý má právo volby, kromě oběti.“ Když přemýšlíme o problému nenarozených dětí, jejichž matky se rozhodují o tom, že je zbaví života, je to zřejmé. Nenarozené děti nemají hlas, nemohou bránit svá práva, nemohou prosit o život. Stále více žen se pro tento čin rozhoduje jen z důvodu pohodlí, jemuž přivykly. Kdyby mohlo promluvit dítě, nad nímž byl vyřčen rozsudek smrti, řeklo by: „Maminka se rozhodla pro lepší zaměstnání, a proto já musím zemřít.“ A co horšího, umělý potrat je představován jako pokrokový a je vysvětlován „prožensky“. Feministky na každém kroku zdůrazňují: „Moje tělo – moje volba.“ Avšak pro dítě v lůně

matky taková možnost volby neexistuje. Odkud pramení taková bezohlednost a nedůslednost?

Když se vrátíme k výstavě, považujeme za nezbytné, aby taková výstava byla otevřena ve všech městech a v každé vesnici, před každou nemocnicí, soukromou klinikou, poliklinikou, gynekologickou ordinací, všude tam, kde ji mohou shlédnout ženy, vidět na ní, jak krutého zločinu se dopouštějí matky na vlastních dětech. Po prohlédnutí výstavy v Łodzi jedna žena potvrdila: „Toho dne jsem měla podstoupit umělý potrat, ale viděla jsem tu výstavu. A teď vám říkám, že to vlastně ona zachránila život mého dítěte.“

zpracoval Krzysztof Kliś

Pokud si myslíte, že byste mohli pomoci uspořádat podobnou výstavu i ve vašem městě, kontaktujte nás na adrese uvedené v tiráži.

Eutanázie z pohledu politika

Pokračování rozhovoru s JUDr. Ing. Jiřím Karasem, poslancem KDU-ČSL, tentokrát na téma eutanázie

Minule jsme se zaměřovali na úskalí před početím lidského života. Než se budeme věnovat umělým potratům, podívejme se na druhý konec. Poslední dobou sílí hlasy požadující legalizaci eutanázie. Vaše manželka zemřela na rakovinu a velmi při tom trpěla. Jaký je váš názor na eutanázii?

Podle mne je volání pacienta po eutanázii zoufalým voláním po lásce. To, že tělo bolí, je věc smutná, ale dá se s tím bojovat, i utrpení má smysl. Ale mnohem více bolí, jestliže musíte navíc bojovat i s utrpením duševním: s lhosejností nejbližších příbuzných. S pocitem, že už jste na obtíž.

Argument nesnesitelné bolesti považujete za účelový?

Pořádal jsem v Poslanecké sněmovně několik seminářů, kde jsme se tématem eutanázie zabývali, a z vlastní zkušenosti mohu říci, že dnes je tzv. paliativní péče, tedy léčba bolesti, u nás na tak vysoké úrovni, že nikdo nemusí nesnesitelně trpět. Navíc je zde síť hospicové péče, různá sdružení pomáhají s tzv. domácí hospicovou péčí, takže žádný člověk nemusí umírat v nesnesitelných bolestech na nemocničním lůžku.

Proč si tedy myslíte, že lidé dnes hůře snášejí nemoci a bolesti spojené se stářím a s odchodem z tohoto světa?

Myslím, že se zde opět prolíná více

motivů. Jednak lidé tím, že odmítli křesťanství, ztratili pozitivní smysl pro utrpení a bolest. Neuvědomují si už, že bolest člověka velmi silně formuje a nutí ho odpovídat na základní otázky o smyslu života. Bolest člověka často velmi silně přibližuje k Bohu, protože si může uvědomit, že smrtí zdaleka vše nekončí, ale právě naopak — že na věčnosti vše začne v plnosti. Utrpení je vzácná deviza, kterou je možno obrátit mnoho lidí k dobru. Nechci, aby to znělo jako fráze, ale právě v době, kdy moje manželka byla po tělesné stránce v bídě, tak mně, ale i úplně cizím lidem v nemocnici, dávala nejvíc. Podívejme se, jak pokorně přijaté utrpení a následná smrt papeže Jana Pavla II. zapůsobila na milióny lidí po celém světě.

To, o čem mluvíte, se ale týká víry.

Ano, týká se to víry, protože Bůh a jeho dílo jsou neodlučitelně spjata a ignorovat obojí by neodpovídalo realitě. Prostě život bez Boha postrádá smysl a lidé před smrtí to přímo hmatatelně cítí. Proto i ono zoufalství a tabuizování smrti a souvisejících otázek.

Myslíte, že to je hlavní příčinou volání po legalizaci eutanázie?

Já nevím, jestli je to nějaké spontánní volání. Někdy mi připadá, že legalizace eutanázie se hodí spíše ekonomům

kvůli krachu důchodového systému. Ekonomicky nepotřebné prostě zabijeme a ušetříme na důchodech a ve zdravotnictví. Druhá věc je, že lidé jsou dnes od mládí vychováni k pocitu nezávislosti: já nikoho nepotřebuji. Je to vlastně taková forma pýchy. A v okamžiku, kdy jsou konfrontováni s realitou a někdo je musí přebalovat, krmit jako nemluvně, to nesnou a chtějí zemřít. Příliš se ztotožnili s iluzorním obrazem o vlastní dokonalosti a nezávislosti. A proto by byla případná legalizace eutanázie mnohem větším problémem, než byla legalizace umělých potratů.

Když srovnáte eutanázii a potraty, co vás napadá?

Veškeré argumenty pro legalizaci umělých potratů lze ještě úspěšněji aplikovat na legalizaci eutanázie: nechtěné (obtížné) děti — nechtění (obtížní) rodiče, nemůžeme si finančně dovolit dítě — péče o starého člověka je finančně mnohem náročnější, svobodná volba matky — svobodná vůle nemocného, dítě není zdravé — starý člověk už vůbec není zdravý, kvalita života, nezávislost na druhých, atd.

Co dávají společnosti staří lidé? V čem podle vás spočívá důstojnost stáří?

Tuto zkušenost musíte prožít v kontaktu se starými lidmi. Nikdy nezapomenu na své rodiče, s nimiž jsem žil až do jejich smrti. Starost o nemohoucí bližní v nás probouzí lidskost. Zvířata se o staré nikdy nestarají.

Co byste poradil lidem, kteří jsou staří a připadají si nepotřební?

Ale vždyť je zde právě pro ně tolik práce. Za nejdůležitější považují výchovu dětí — vnoučat. Moudří prarodiče přibližují dětem historii, předávají jim ty nejpodstatnější hodnoty, neboť rodiče jsou často zavaleni denními starostmi a nenajdou si na to dostatek času. A druhá, velmi důležitá oblast, je přímluvná modlitba. Myslím, že by nám jako společnosti v souvislosti se zavedením eutanázie nic neuškodilo tolik jako to, že bychom se připravili o všechno to pozeňání, které nám dnes a denně vyprošují ony pohrdané babičky v chrámech a kapličkách po celé zemi. Všude se předvádí kult mládí, síly, zdraví, ale právě hodnoty, které mohou společnost polidštit, tkví v moudrosti stáří.

Co je tedy podle vás smrt?

Smrt? Věřím, že je to oddělení nesmrtelné duše od těla. Tedy nikoli celkový zmar člověka, ale pouze zrušení a rozklad našeho těla a dočasný přechod duše k Bohu, který opět, po posledním soudu, původní tělo obnoví a nádherným způsobem zdokonalí. To je vzkříšení těla a život věčný.

Někteří si myslí, že katolíci věří v nějakou věčnost, kde budou žít trvale už jen jako nějaké duše.

Lidské duše jsou u Boha jen do vzkříšení. K čemu by byl ten krásný vesmír kolem nás, který nám Bůh daroval, kdybychom neměli po vzkříšení nové tělo? Pán Bůh není žádný příštípkář. A když nám, slabým lidem a hříšníkům, kteří ho dnes a denně svými hříchy urážíme, dává už dnes takové krásné dary, co teprve na věčnosti?

Proč lidi léčíme a snažíme se je zachovat při životě? Pokud bychom je nechali být, dočkali by se té slávy dříve.

Jenomže není na nás, abychom rozhodovali, jestli už nadešel pravý čas. My nevíme, zda se ten a ten člověk ještě od zla neodvrátí, nebo naopak ten druhý do něj spadne. A to je pro mne útěchou, že si Bůh moji ženu povolal k sobě v ideální době, v čase, kdy byla připravena a odcházela z tohoto světa ve víře a v naději. A naopak, veliké zlo eutanázie spočívá v nebezpečí, že pokud v rámci falešného soucitu uspíšíme smrt člověka, vezme mu potřebný čas k pokání a k napravení zla, kterého se třeba dopustil.

Je ale nutné člověka za každou cenu držet uměle při životě?

Podívejme se na papeže. Když cítil, že nemá smysl dál bojovat, odmítl odjet do nemocnice a zemřel doma mezi svými blízkými. A pokud se jedná o lékaře, ti už dnes stejně rutinně řeší, kdy přístroje vypnout a kdy je ještě šance. O tom eutanázie není.

Téma života a smrti se osudově dotklo vaší rodiny tragickým odchodem vaší ženy, která sváděla dlouholetý zápas o zdraví, o život.

To byl sled velice smutných událostí. V roce 1989 přišla svoboda. Říkal jsem si, že teď mohu být konečně šťastný, a umřel mi tatínek. V roce 1990 jsem se konečně dočkal promoce a maminku tam postihla mozková příhoda. To pro mne byla hrozná rána. Maminka brzy na to zemřela. A to byla velká bolest pro celou rodinu; ono se řekne, starý člověk, ale jestli je mamince šedesát nebo sto, vyjde to nastejno. Je to vždycky mamin-

ka. A pak zase, když jsme se trošku nadechli a když jsme si říkali, Pán Bůh si ji vzal, přišla další rána: manželka měla rakovinu. A vinou lékařky se na to přišlo pozdě. Lékařka jí stále říkala, to nic není, toho si nevšímejte, je to jen mízní uzlina. A pak, když se už kvůli bolestem přestávala pohybovat, zjistili na vyšetření v nemocnici, že má metastázy v celém těle. Přesto, snad zázrakem, se rakovinu podařilo zastavit, zvrátit vývoj choroby a prodloužit manželce život téměř o šest let.

Šest let zápasů.

Moje manželka celou dobu statečně bojovala. Nikdy jsem neviděl, že by rezignovala. Nikdy nenaříkala, že takový život za to už nestojí, všechno dobré je nenávratně pryč, raději aby si mě Pán Bůh vzal. Nikdy jsem nic takového od ní neslyšel. Věděla, že život je dar. Vzpomínka na mou ženu a její osud mě stále motivuje k další práci na ochranu lidského života. A lidem, kteří mluví o eutanázii, jako by se nechumelilo, říkám, prosím vás, važte slova, já jsem to viděl doma, život člověka stojí jako výzva proti smrti do poslední chvíle, život je ta nejvyšší deviza ve vesmíru, sám Bůh je strážcem života a stojí na straně života.

Než moje manželka umřela, asi přemýšlela, jak mě na to připravit, protože já si pořád nechtěl nic připouštět. Všichni okolo mě už věděli, že umírá, ona to také věděla a já pořád čekal na zázrak. Tehdy mi řekla — byli jsme spolu naposlady sami v nemocnici, nebuď smutný. Dopadne to dobře v každém případě. Jestli se stane zázrak a já se uzdravím, vrátím se domů, budeme spolu a bude-

me šťastni. A jestli umřu, tak to vlastně dopadne také dobře, vlastně ještě líp, protože už budu na věčnosti s Ježíšem Kristem. A prosím tě, to, co ti teď říkám, si pamatuj a pořád si to opakuji.

Poslední měsíce mého manželství, než mi žena zemřela, byla ale nejkrásnější. Snad celý ten poslední rok. Nejvíc jsem byl zamilován do své manželky, když byla operována v roce 1999 a já za ní jezdil do brněnské nemocnice na Žlutý kopec. Možná to někomu případně divně, neměla tenkrát žádné vlasy, no-

sila paruku, byla unavená, prostě fyzicky zničený člověk, ale tehdy se mi nejvíc líbila, měli jsme k sobě velmi blízko a navzdory tomu kalu sklíčenosti, smrtelné choroby a těžkých zkoušek jsme zakoušeli i ty nejkrásnější okamžiky manželského života. Jako bychom oba v tom doteku tajemství života a blízkosti věčnosti prožívali mnohem silněji potřebu přimknout se k sobě, poznat se i v těch nejvážnějších situacích, být prostě spolu, v naději a v lásce. I ve chvíli poslední.

Monitor Sněmovny — <http://zakony.prolife.cz>

Je již snad dostatečně známo, že dnešní zápas o podobu společnosti probíhá v přijímaných zákonech. Prostřednictvím zákonů se stát opět snaží určit lidem, co si mají myslet, určuje novou morálku společnosti, a to zvláště v bioetice, a postupně podkopává kořeny naší civilizace především ve vztahu k rodině.

Protože jediná zpětná vazba mapující práci a postoje politiků je pouze prostřednictvím sdělovacích prostředků, které jsou všechny takřka nekriticky zaměřeny levicově (minimálně v oblasti kultury), rozhodli jsme se na internetu vytvořit informační server, kde je možné sledovat, jaké kauzy dnes Poslanecká sněmovna projednává, kde jsou přehledně popsána úskalí navrhovaných zákonů a především hlasování jednotlivých poslanců.

Internetové stránky Poslanecké

sněmovny sice poskytují dostatek informací, ale pro běžného návštěvníka, který se detailně neorientuje v jednacím řádu a nemá dostatek intuice, kde má co hledat, je téměř nemožné zjistit, které ze stovek hlasování se týká toho konkrétního zákona, které hlasování je ono podstatné a které je jenom druhořadé.

Na internetové stránce <http://zakony.prolife.cz> se tak dostanete hned k informaci, jak který poslanec hlasoval a jaké hlasování by bylo rozumné. Jsou zde samozřejmě aktualizovány kontaktní údaje na jednotlivé poslance, aby bylo možné se s nimi spojit.

Pokud Vám tedy není lhostejné, jaké ideály se dnes v naší zemi snaží prosadit, či v jakém prostředí budou žít Vaše děti, zajímejte se aktivně o dění kolem sebe.

Radim Ucháč

Svědectví od Apolináře

Zastávám názor, že pokud se chcete dozvědět pravdu, musíte za ní jít. V roce 1989 jsem se šel přesvědčit na Národní třídu, jak to vlastně je s těmi nepokoji na Václavském náměstí. Na toto náměstí nás tehdy onoho 17. listopadu nepustili. Místo toho jsem ten den dostal ránu pendrekem přímo mezi oči. [...]

V roce 2003 se v televizi začaly objevovat zprávy o pravoslavném knězi Liboru Halíkovi, který se modlí žalmy u porodnice na Obilním trhu v Brně. Tyto zprávy byly už od svého začátku proti Božímu přikázání „Nezabiješ“. S Liborem Halíkem jsem se poprvé potkal v pořadu *Kotel*, kam jsme jeli s přáteli Ivanem a Edou z naší farnosti podpořit poslance Karase, protože Jan Pavel II. říkal: „Pokud nějaká vláda schválí zá-

kon, který odporuje víře, jsou křesťané povinni vznést proti němu námitky a neřídit se jím.“ Paní Jílková Liboru Halíkovi tehdy nedala slovo.

V srpnu 2004, po návratu z koupání u rybníka na Vysočině, jsem měl možnost strávit ještě několik dní dovolené se svými dětmi v Brně. Nedalo mi to a zašel jsem se přesvědčit na vlastní oči a uši, jak to vypadá, když se křesťan nestydí za svoji víru a modlí se hlasitě před porodnicí přesto, že ví, že ho média mohou zesměšnit. Stál jsem jako stráž ve všední den s dvoumetrovým křížem, na kterém byla fotka nemluvnátka v desátém týdnu těhotenství, před porodnicí na Obilním trhu v Brně. Po hodině se ke mně přidala moje manželka s našimi třemi dětmi. Stáli se mnou sotva pět minut,

Z rozhovoru před porodnicí U Apolináře

13. července 2005

Primář Prof. MUDr. Zdeněk Hájek, DrSc. [ZH]: *Slyšel jste pana kardinála na Velehradě? Že máte být tolerantnější?** No, nejste.

Miloslav Pletánek [MP]: *A k čemu máme být tolerantnější? Ke zlu?*

ZH: *Ke všemu. Protože odrazujete občany od církve tímhle tím.*

MP: *Já bych neřekl. Pane primáři Hájku, katechismus jasně říká, že potrat je vražda. A je podle vás správné, aby se zloději neříkalo, že je zloděj?*

ZH: *Tohle to jsou vaše naučené fráze. Ale oprav-*

du je to, že církev se stává okrajovou záležitostí ve společnosti díky vám. Vy jste naprosto militantní, netolerantní, nejste ochotni diskutovat na nějaké platformě, která má nějaký význam.

Marie (učitelka) [M]: *Diskutovat jsme ochotni, ale nejsme ochotni ustoupit od příkazu „Nezabiješ“. To nemůžeme.*

MP: *A co pan kardinál vlastně řekl?*

ZH: *Pan kardinál řekl, že má církev víc vycházet tolerantně k lidem, kteří podstupují potraty, že spíš se má jim vysvětlovat situaci.*

* Pozn. red.: ČT1 v pořadu *Události* dne 6. 7. 2005 pouze uvedla: [...] Katolická církev v Česku se má změnit, aby byla pro lidi přitažlivější. [...] musíme být otevření vůči okolí [...] Kněží by zase měli být citlivější třeba v přístupu k rozvedeným lidem nebo ženám po potratu. [...]

když se z okna vyklonila žena v bílém plášti a spustila: „Vy se nestaráte o vlastní děti! Měl byste je vzít k vodě. Odvedte je hned pryč, nebo zařídím, že vám je odebere sociálka!“ Děti, když ji uslyšely, začaly hrůzou brečet. Mou manželku její slova hluboce zranila. Libor Halík mě uklidňoval, ať si z nadávek a hrubostí zdravotnického personálu nic nedělám. On je slyší denně. Nedávno mu přednosta kliniky oznámil, že ho nechá umlátit před vraty porodnice. Tehdy mě napadlo, proč se modlí u porodnice tak málo žen. Je to proto, že většinou muži lépe snáší urážky a fyzické útoky. [...]

V říjnu 2004 jsem přišel poprvé před porodnici U Apolináře v Praze, kam se přede mnou tři roky chodilo modlit každý druhý čtvrtek v měsíci několik lidí. Cítil jsem, že je potřeba upozorňovat modlitbou na zlo, které se v naší zemi děje. Modlili jsme se za to v této souvislosti s mojí manželkou. Otevřeli jsme

Písmo svaté a ptali se Boha: „Máme stát před porodnicí? Modlit se přece můžeme doma.“ Bůh odpověděl: „Nikdo nerozsvítí světlo, aby je postavil do kouta nebo pod nádobu, ale dá je na svícen, aby ti, kdo vcházejí, viděli.“ (Lk 11,33) Proto jsme přesunuli modlitby ze zastrčeného kouta daleko od vchodu přímo ke vchodu do porodnice, aby ti, kdo vcházejí, viděli, jaké zlo se děje v naší zemi. Stojíme tak, abychom nepřekáželi vstupujícím pacientům. Jeden kněz mi na to řekl, že jsme jako ti farizeové, co se modlí na nárožích. Obvykle na absurditu odpovím, až když je pozdě. Tentokrát jsem si ale vzpomněl hned. Odpověděl jsem mu, že farizeje za modlitbu na ulici tehdy všichni spoluobčané chválili. Nás za to většinou nechválí.

V minulosti jsem se modlil růženec jenom občas. Teď se modlím pravidelně – díky službě před porodnicí. Ze začátku jsem se chodil modlit dvakrát v týd-

MP: *Budete to dělat vy za nás?*

ZH: *Já to dělám. Já nedělám potraty. Já už dělám jenom porodnictví.*

MP: *Uzel v Kotli prozradil, že ty potraty se přenechávají mladým lékařům.*

ZH: *Ale ty to nechtějí dělat.*

MP: *Jenomže tady se dělají 2–3 potraty týdně. To znamená, že vy to neděláte. To znamená, že vy určíte, kdo to udělá.*

ZH: *Já nic neurčuju.*

MP: *Kdo to určuje?*

ZH: *Já nejsem na gynekologii. To je věc gynekologická. Já jsem porodník.*

MP: *Dobře. Tak jo.*

ZH: *Matka žádá o přerušeni těhotenství, nikoliv ten lékař.*

MP: *Rozmlouvají to ti lékaři té matce nějak, aby to*

neudělala? Nebo plní její přání jenom?

ZH: *Samozřejmě o tom s nimi mluví, ale pokud je někdo rozhodnut, tak je nikdo nepřesvědčí.*

MP: *Já odtud klidně odejdu, když tady v nemocnici budou moci být naše letáčky.*

ZH: *Dejte si sem, co chcete, ale tohle to odrazuje lidi od církve.*

MP: *To je dobře, že nám to dovolíte. Můžete nám to dát písemně?*

ZH: *To musíte požádat ředitelství nemocnice.*

MP: *Dobře, já jsem ochoten odtud odejít, když tady budou informační letáčky Hnutí Pro život, aby ty matky byly odrazovány. Přestanou se tady taky zabíjet děti umělým oplodněním?*

ZH: *Jak to umělým oplodněním?*

MP: *Já vám tady dám informační letáček.*

ZH: *Mě nemusíte nic dávat.*

nu. Pořád jsem pochyboval, mám-li stát u té porodnice. Odjel jsem proto na pochod pro život do Brna, který pořádá můj nový přítel pravoslavný kněz Libor Halík.

Náš pochod začal po mši sv., obětované za nenarozené děti v kostele, výstižně nazvaném kostel Svaté rodiny, který je v blízkém sousedství porodnice na Obilním trhu, kde se provádějí umělé potraty. V modlitbě jsme šli k centru města. Bylo nás okolo padesáti lidí. V naší skupině byli staří lidé, rodiny s dětmi, mládež, jeden katolický rádo-vý bratr a řeholní sestra. Obdivoval jsem pokoru starých lidí, neboť i oni byli na cestě vystavováni nadávkám a výhrůžkám několika nepřátel Kristových. Cítil jsem na sobě pohledy kolemjdoucích, bylo mi nepříjemně a trapně. Styděl jsem se, že mám tak slabou víru, že se stydím udělat znamení kříže i před jídlem v restauraci. Co kdyby se mi smáli?

Ten den si kladu otázku, proč na pochod v Brně chodí tak málo lidí (nejvíce 150). Na mou otázku mi nakonec odpověděl americký katolický kněz Philip Reilly [...]: „Je to proto, že se lidé bojí. Vždyť i na Golgotě byl jenom jeden z učedníků. Marie a Jan byli u kříže, i my máme být u kříže.“ [...]

Od konce října 2004 se u Apolináře začínám modlit růženec každý den s po-žehnaním mé ženy, s podporou prezidenta Hnutí Pro život ČR Radima Ucháče i stovek dalších lidí, kteří mi zajišťují „týl“. Hned v prvních dnech na nás „Tasemník“ (viz C. S. Lewis: *Rady zkušeného d'ábla*) posílá odpadlé a vlašné katolíky, aby nás odtud odlákali. Jedním z nich je primář (katolík), který nám říká, že tady zneklidňujeme rodičky, když se modlíme (tehdy ještě bez plakátů). Tvrdí, že on děti nezabíjí, že umělé potraty se tady vůbec neprovádějí. Odpovídám mu, že je možné, že on to osobně nedělá,

MP: *Vždyť jste říkal teď před chvílí, že jste ochoten diskutovat, a teďka najednou nechcete diskutovat.*

ZH: *Máte na mysli klonování? To se tady nedělá.*

MP: *Nemluví o klonování, mluví o umělém oplodnění.*

ZH: *Umělé oplodnění — co je na tom špatného?*

MP: *To se tady dočtete. Vy neznáte katechismus katolické církve?*

ZH: *To je právě ta militantnost, kterou chce kardinál odstranit.*

MP: *Z katechismu?*

ZH: *No samozřejmě.*

MP: *On chce odstranit články víry v katechismu?*

ZH: *To jsou militantní názory, které neobstojí v tomto světě.*

MP: *A jak to víte, že pan kardinál chce odstranit*

něco z katechismu?

ZH: *To já nevím, jestli chce, ale nabádá k tomu, aby se postupovalo tolerantně. A vy jste proti tomu. Lidí, jako jste vy, církev škodí. Apriorně jí škodíte. Vy zastáváte nějaký názor, který by se ho-dil před sto lety a ne do této doby.*

M: *Příkázání „Nezabíješ“ platí pořád stejně.*

ZH: *To jsou vaše naučené fráze.*

MP: *Jaké naučené fráze? Vždyť to už platí dvatisíce let. To už platilo za Starého zákona.*

ZH: *Proč teda nemluvíte s lidmi na nějakých shromážděních? Udělejte besedy s občany. Ale tady stát? To je naprosto nesmyslné.*

MP: *Na shromážděních se ty děti nezabíjejí. Ty děti se zabíjejí přece tady v nemocnici, tak mluvíme s těmi lidmi, když mají zájem, tady u nemocnice — jako s vámi.*

že on na to má lidi, kterým přikáže, aby to udělali za něj. Dále mu říkám, že modlitba nikoho nemůže zneklidňovat. Radí nám, ať se modlíme jen v kostele. Odpovídám, že tam se děti nezabíjejí, a proto se modlíme tam, kde se to dělá. Kdyby tehdy připustil náš názor a neodešel předčasně, dozvěděl by se více — že se modlíme také za dobře odvedenou práci lékařů (zachraňují předčasně narozená miminka), za maminky, za děti a především za ty nevinné děti, které se tady podle informací nám nakloněného personálu zabíjejí až třikrát v týdnu umělým potratem. Pan primář nám říkal, že jsme militantní fanatici. Má pravdu. Jsme militantní. Jsme dokonce ozbrojeni. Naši zbraní je růženec se spoustou kuliček. Ten se modlíme každý pracovní den od 7 do 8.15 hodin podle kancionálu normální hlasitostí — jako když někdo mluví. Nikdo by do modlitby růžence neměl vsouvat nic jiného, aby se zacho-

vala jednota. Každý den chodíme ráno nejprve na mši sv. a ke svatému přijímání. Potřebujeme ho jako protijed proti zlu, se kterým se setkáváme. Kdyby pan primář tehdy počkal a neodešel, upozornil bych ho, jako svého bratra mezi čtyřma očima, na to, že podle katechismu je každý, kdo se podílí na umělých potratech, exkomunikován (vyloučený) z církve. Kněz, ke kterému chodí údajně jednou ročně ke zpovědi, ohrožuje svoji duši, když mu to neřekne. Sem se právě hodí žalm 55,13–24.

Časem se k naší modlitební strážci připojuje primářka genetického oddělení. Tato katolička činí svou modlitbou růžence pokání. Po jisté době nám oznamuje, že dá výpověď. Chce odejít do soukromého sektoru, kde bude mít čisté svědomí. Bůh žehnej této statečné a pokorné ženě. K naší modlitební strážci se připojují desítky lidí různých profesí: dělníci, studenti, inženýři, matematik

ZH: *To je zbytečný, protože dneska je tendence, že musíte vyhovět pacientovi.*

MP: *Ale vy nemusíte vyhovět pacientovi. Vy jste přece přísahal Hippokratovu přísahu. Jestliže je to proti vašemu svědomí, tak ty děti nemusíte zabíjet. Neházejte to alibisticky všechno na ty ženy, že ony si to přejí. Ony jsou pod tlakem.*

ZH: *Otázka je, co je zabíjení. O tom se neustále diskutuje — kdy vlastně existuje život a kdy ne. Ve stádiu embryonálním bychom o tom mohli diskutovat dvě hodiny.*

MP: *Věda a genetikci říkají, že život začíná od počátku.*

ZH: *No, to není tak úplně jednoznačný názor. Zkuste sem dát nějaké ty letáčky a přestaňte tady stát, protože to nemá žádnou cenu. Jenom to naštvě víc lidí. Opravdu mi to věřte.*

MP: *A tím je to přinutí přemýšlet.*

ZH: *Opravdu mě věřte. Neudělali jste nic. Ta frekvence těch potratů, které tady jsou, se absolutně nezměnila.*

MP: *Vidíte, a ze začátku, když jste mě přišel přemlouvat a lákat pryč od nemocnice, tak jste říkal a lhal jste, že se tady potraty žádné nedělají.*

ZH: *Výjimečně. Ty vaše tři — nevím, kde jste na to přišel.*

MP: *Říkal to přímo jeden z vašich zaměstnanců, který se toho účastní.*

ZH: *Já o tom teda nevím. Je to výjimečně. Více-méně se tady dělají přerušeni těhotenství, když je to dítě postiženo závažnou vrozenou vadou, kdy je neslučitelná se životem. Ale to vy taky odmítáte. Já jsem o tom mluvil x-krát s lidmi z církve. V tomto směru oni říkají ano, tady jsme ochotni k tole-*

i bývalá soudružka. Ta v mládí zabila interrupcí své dítě. Tehdy pracovala v ČTK. Nyní činí pokání a evangelizuje. Modlí se s námi také matky a otcové, kteří zplodili až šest dětí. Nosím na růženci zázračnou medailku. Ta díky Boží milosti způsobila loňského roku to, že se k naší modlitbě, když ji zahlédla, přidala další zaměstnankyně porodnice. Poměrně značná část zaměstnanců nás zdraví. Paní primářka genetického oddělení nám potvrzuje, že někteří zaměstnanci naší činnost kvitují. Často jsem se modlil a i nadále modlím u porodnice řadu dní sám. Nepravdělně se stává, že se jednotliví pacienti připojí k modlitbě. [...]

U vchodu do porodnice se čas od času zastavují ženy. Podívají se mlčky na plakát s nemluvnátkem, pak se otočí, nevstoupí dovnitř a odejdou. Nevidíme do jejich duší, jenom tušíme. V duchu jim žehnáme. Těm několika agresivním jedincům žehnáme viditelným zname-

ním kříže přímo.

V prosinci 2004 na mě před mojí dcerou křičí sociální pracovnice z porodnice. Na údajnou žádost někoho z budovy na mě posílá policii. Jako účelovou záminku má, že je zima. Toho dne však bylo osm stupňů nad nulou. Myslím, že považuje za skandální modlit se na veřejnosti. Ten den jsem se modlil u porodnice se svojí šestiletou dcerou Petrou, která se sama ráno probudila a přála si jet s mnou. Policie nemůže dělat nic. Je to podle ní stejné, jako když jsme na procházce nebo když si povídáme na ulici. Myslím si, že je třeba využít svobody náboženského projevu, dokud nám to naši politici a protikřesťansky zaměřená Evropská unie nedoporučí zakázat. Naše modlitby, i když to není třeba, jsou povolené Magistrátem. [...] Mé děti se nenechaly zastrašit. Samy mě často ráno budí a chtějí jet k porodnici se mnou. Z vlastní iniciativy zde rozdaly stovky

ranci.

MP: Kteří lidé to říkají?

ZH: Já jdu teď operovat řádovou sestru, se kterou jsem o tom x-krát mluvil.

MP: To víte, když se mi bude jednat o život, tak možná bych vám tohle taky říkal, abyste mně zachránili život. My jsme ale tady taky kvůli těm ženám, co jdou svévolně umělým potratem zabít děti 2x až 3x do týdne.

ZH: Ale to není pravda. Já nevím, kde jste to slyšel?

MP: Tak vydejte nějaké oficiální stanovisko.

ZH: Kde jste ta čísla našel?

MP: To mi říkali vaši zaměstnanci.

ZH: Já teda nevím kteří.

MP: Já vám je udávat nebudu. Pak by měli problémy v zaměstnání.

ZH: Ale neměli by problémy.

MP: To známe, jak to v naší zemi chodí.

ZH: Zamyslete se nad tím, protože to, co vy tady děláte, nemá žádný význam a jenom diskreditujete církev. Tady je hlavně porodnice. Tady se rodí čtyři tisíce dětí ročně. A zachraňujeme šestsetgramové děti.

MP: To my víme a toho si vážíme. Ale nemůžete sedět na dvou křeslech — na jedné straně je rodit a na druhé straně je zabíjet. Jakou důvěru má mít žena k člověku, který je schopen takových hrozných činů?

ZH: Ten váš termín zabíjet nerad slyším.

M: I krádež se dneska nazývá tunelování.

ZH: Vy máte jedny naučené fráze, které pořád používáte. Vy opravdu škodíte.

MP: A vy ne? Vy také pořád říkáte jedno a to samé.

informačních letáčků. To je často kame-
nem úrazu některým lidem. Ti dětem ří-
kají: „Chudáčci!“ (Škoda, že tím nemys-
lí ty zabitě umělým potratem!) „Jděte
si hrát někam, kde jsou děti!“ Na tyto
arogantní poznámky odpovídám, že si
chceme hrát s těmi dětmi, které tu lékaři
zabíjejí. [...]

Podle statistik podstupují ženy
v České republice ve věku 30–34 let nej-
více umělých potratů. Tyto matky mají
jedno nebo dvě malé děti. Jsou unavené
z péče o malé dítě a ospalé. Proto obvyk-
le nemají zájem o sex. Otec dítěte chce
už mít „klid“. Nechce další nemluvnát-
ko a ještě frigidnější (chladnější) manžel-
ku. Ve skutečnosti chce mít manžel ženu
připravenou pro sebe. Muži tohoto typu
vymysleli rčení, že manželství je legali-
zovaná prostituce. Okolí je v tom utvr-
zuje. Společně nutí matku k umělému
potratu. Tyto lidi je třeba seznámit s dů-
sledky toho, co činí. Proto se od červen-

ce 2005 modlíme s plakáty vyrobenými
z fotografií dětí zabitých při umělých
potratech. My nesoudíme ani netrestá-
me lidi, kteří zabili své dítě — ani ty, kte-
ří to jdou udělat. My je pravdivě infor-
mujeme o tom, co udělali, nebo o tom, co
chtějí udělat. Děláme osvětovou práci za
současné lékaře, kteří nenabízí žádnou
alternativu kromě zabití. Jak říká pravo-
slavný kněz Libor Halík: „Chceme, aby
viník uviděl svou oběť. Aby se zastyděl,
zhnusil sám sobě a přestal vraždit. Naše
modlitby jsou návodem k nadpřirozené
lítosti. Vrahovi mají připomenout, že ne-
bude muset za svůj zlý čin navěky trpět
v pekelné mučírně, bude-li od této chví-
le děkovat Bohu za Syna Božího, Ježíše
Krista, který trpěl na zemi místo něj. Jen
tehdy má naději, že mu Bůh odpustí věč-
ný trest.“

Koncem června 2005 se s námi mod-
lí podruhé nový bratr Martin. Je to mi-
nistrant. On si z tohoto setkání pozna-

Pravda je jenom jedna.

ZH: *Vy to tady máte jako zaměstnání nebo jak to
máte?*

MP: *Není to moje zaměstnání, to je poslání, to je
služba. Vy jste posledně říkal, že nás pan Karas asi
za to musí platit.*

ZH: *Karas teď vypadl, protože nikdo ho nerespek-
tuje. Je vidět, jaká je nálada ve společnosti. Karas
teď naprosto propadl.*

MP: *Kdyby nás platil, kdyby skutečně propadl,
jak říkáte, tak by nás neměl potom z čeho pla-
tit. Že ano? Tak to asi nebude tím, že nás tady
platí.*

ZH: *Já nevím. Já to prostě nechápu. Čemu vy tady
prospějete? Jste tady asi rok nebo dva, nebo já ne-
vím, jak tady jste dlouho.*

MP: *Jsem tady už 10 měsíců. Tak mi dejte svůj*

*e-mail a já vám pošlu svědectví od této nemocni-
ce a naše zážitky. Mně se tady stalo mockrát, že
za mnou přišel pacient a poprosil mne, abych se
pomodlil za něj. Přišel za mnou i otec, abych se
pomodlil za jeho těhotnou manželku. Chodí tady
rodičky a říkají, ať se za ně pomodlím, ať se jim
narodí zdravé dítě.*

ZH: *Dejte sem nějaké letáčky, my je klidně dáme
i na oddělení gynekologie, ale tohle tady nemá
žadný smysl.*

MP: *Pane doktore, když vás tak poslouchám, jak
chcete být otevřen světu, tak mě to jenom utvrzuje
v tom, že tady přece jenom raději budu stát a budu
se tady modlit.*

ZH: *Jen si tady stůjte, ale vaše působení tady nemá
žádnou cenu.*

MP: *Děkuji vám, že jste s námi slušně mluvil.*

menal: „Oslovil nás primář Hájek. Říkal nám, že za modlení musíme určitě dostávat od poslance Karase peníze. Jinak bychom se tady nemohli vydržet modlit tak dlouho (10 měsíců každý pracovní den). [...] Nechceme ho zatracovat. Jenom doufáme, že ho Bůh časem obrátí. Tehdy bude činit pokání tak, jako jeho statečná kolegyně z genetiky. Primář se s námi laskavě loučí. [...] Ten den žehnáme několika sprostým jedincům. Babička Růženka rozdala desítky letáčků, na kterých je i nabídka pomoci matkám v tísní. Přesto jsou dny, kdy se nepodaří rozdat žádný informační leták.“

Malá Petra mne budí před pátou hodinou ranní. Chce se mnou jet k Apolináři. Beru ji s sebou. Po půl šesté sedáme do auta. Jako každý pracovní den jedu 30 km do Prahy na mši svatou. [...] Dnes je den, kdy se tu průběžně vystřídá pět lidí. Zdejší onkolog se s námi dává do přátelského rozhovoru. I když chodí každý den kolem nás do zaměstnání, je

to poprvé, co nás za 10 měsíců oslovuje. Odpovídám mu výše zmíněnými důvody, které nás vedou k modlitbě. Říkám i to, že si vážíme práce lékařů. My nebojujeme s lidmi, my bojujeme se zlem. [...] Domů se dostáváme až po desáté hodině (jindy přijíždím k snídani). Ještě dopoledne jedeme s našimi třemi dětmi (čtvrté se má narodit v srpnu) na třešně. Jinak chodíme často na několikahodinové procházky do přírody. Taky doma pracujeme na zeleninové zahrádce. Staráme se o domácí zvířata. Nedávno se děti naučily dojit kozy. Občas si jdeme zalézt po skalách v Českém krasu. Jindy se snažím vyprat a uvařit, aby si moje těhotná manželka odpočinula. Někdy únavou dopoledne usnu. Odpoledne chodím do zaměstnání. Spát se dostanu až kolem půlnoci, kdy se vracím z práce domů. (Vždy se těším na sobotu, kdy se pořádně prospím.) Usínám s myšlenkou na „blázný“ pro Krista.

Miloslav Pletánek

Zprávy

Prosazování RU 486

Čeští gynekologové po zhruba deseti letech chtějí od Ministerstva zdravotnictví, aby pomohlo dostat na český trh kontroverzní potratovou pilulku RU 486. Ministerstvo zdravotnictví zatím vyčkává. V souvislosti s požadavkem na legalizaci RU 486 začali gynekologové mluvit o tom, že toto abortivum by bylo bezpečnější než běžná interrupce. Porodník Vít Unzeitig přitom tvrdí, že jde o životy žen. Pro *MF Dnes* uvedl: „Každý rok jich několik zemře po násilném otevírání děložního hrdla. Pilulka by tomu mohla zabránit. Je to šetrnější metoda než chirurgický zákrok,“ argumentuje.

MF Dnes, HPŽ ČR

Registrované partnerství ve Španělsku

Koncem června španělský senát těsnou většinou zamítl kontroverzní návrh zákona o homosexuálních partnerstvích. Následně byl i přes velké demonstrace přehlasován parlamentem, který ovládají socialisté. Jednání provázely masové demonstrace na podporu přirozené rodiny. Té největší se zúčastilo 1,5 milionu lidí, představujících přes 1 000 organizací, s 20 španělskými biskupy, s Federací židovských obcí Španělska a s imámem Velké mešity v Madridu. Někteří představitelé soudí, že to znamená počátek světového hnutí na ochranu manželství a rodiny: toto hnutí překračuje hranice ras, náboženství a zemí.

Res Claritatis

Útok na těhotnou je pokusem o dvojistou vraždu

Za pokus o dvojitou vraždu označil v polovině června ostravský krajský soud loňský útok nožem na ženu ve 32. týdnu těhotenství. Petr Dobiáš (48 let) si za jednu bodnou ránu, kterou plod v lůně jen zázrakem přežil, odsedí 14 let v nejtěžší věznici. V novodobé historii české justice jde o průlomové rozhodnutí.

„Rozhodnutí je ale důležité pro další ochranu nenarozených dětí. Dovedeme si představit situaci, kdy pachatel zaútočí přímo na dítě a volí takový způsob útoku, kdy neohrozí život matky,“ vysvětlil soudce Milán Ihnát.

Právo

Italské referendum: katolíci zvítězili

V červnu proběhlo v Itálii hlasování k zákonu, který upravuje umělé oplodnění a pokusy na embryích. Zákon chtěl odstranit omezení výzkumu na embryích, omezení umělého oplodnění (nesmí být vložena více než tři embrya), práva počatých srovnatelná s právy narozených a zákaz oplodnění třetí osobou.

K referendu se dostavilo jen 25 % voličů z potřebných 50 %, takže výsledky jsou neplatné. Je to v neposlední řadě vítězství biskupů v čele s kardinálem Camillo Ruinim. Narodil od zemí, kde biskupové zadávají jen všeobecné etické směrnice, formuloval Ruini jasný politický cíl s heslem „O životě se nehlasuje!“

Res Claritatis

Politizace státní správy

V posledních 1–2 letech se u nás projevuje v oblasti rodinné politiky neblahý jev, který bychom označili za politizaci, resp. radikalizaci státní správy. Agenda rodiny na MPSV byla svěřena genderovým feministkám a tak byl odbor rodinné politiky změněn na útvar zaměřený především k převýchově obyvательства, jež si má osvojit nový způsob myšlení o rodině a nové pojmy. Hlavní důraz se klade na odbourání rozdílů mezi muži a ženami, zejména mezi otci a matkami.

Podpora odpovědné vlády by se však v oblasti rodiny měla zaměřit na to, co je ve společnosti prověřené a co funguje — což je právě přirozená rodina, kde jsou úlohy rozdělené a odlišné.

Také loňská *Národní zpráva o rodině* přijatá vládou 15. září 2004 (usnesení vlády č. 876/2004) ukázala (tab. 19), že za ideální uspořádání rodinných vztahů považuje většina našich obyvatel klasickou rodinu s rozdělením rolí podle primárních funkcí (muž živitel, žena tvůrčyně domova), a tento názor je nejsilněji zastoupen ve skupině s nejvyšším vzděláním. Je to funkční model a jakékoli úpravy a varianty jeho základního schématu jsou věci soukromé dohody mezi manželi. Zpráva rovněž konstatuje, že podpora rodiny založená na manželství by se měla stát východiskem rodinné politiky státu. Vláda ve svém usnesení současně rozhodla, že připravovaná koncepce státní rodinné politiky bude zpracována na základě této Zprávy.

Současný postup MPSV v „řešení“ rodinné problematiky směřuje k tomu, aby se rodina stala obětí ideologických priorit radikální menšinové ideologie, v současné době feminismu v jeho neomarxistické podobě. Rodina to samozřejmě přežije, tak jako přežila komunistické experimenty, ale na rozdíl od tehdejší doby má demokratická veřejnost svobodu se ptát, proč má takovéto sociální inženýrství platit ze svých daní.

Je také otázkou, kolik radikálních ideologií v příští době obsadí rodinné útvary MPSV, bude-li tato politika pokračovat.

Společnost pro podporu rodiny se domnívá, že by vládní i parlamentní činitelé — napříč politickými stranami — měli vycházet z dosud nejobektivnější analýzy situace, již *Národní zpráva o rodině* beze vší pochyby je, a určit konstanty rodinné politiky pro střednědobou budoucnost: rodinná politika je věc dlouhodobá a její priority nemohou podléhat změnám podle momentální politické situace.

Společnost pro podporu rodiny

Tyto informace jsou zaslány e-mailem poslancům a senátorům Parlamentu ČR, orgánům státní správy, pro-rodinným organizacím a dalším subjektům, které o ně projeví zájem. Zájemci o příjem pro-rodinných zpráv Společnosti pro podporu rodiny se mohou přihlásit na e-mailové adrese profam@x-base.cz. Internetové stránky Společnosti pro podporu rodiny jsou na adrese <http://profam.x-base.cz>.

Nabídka pomoci

Milá maminko, pokud Vám během vyšetření v těhotenství lékaři sdělili, že Vaše dítě je nebo bude pravděpodobně postižené, nutí Vás k potratu a ráda byste si o tom všem s někým promluvila, můžete nám zavolat. Budete-li potřebovat jakoukoli pomoc, budeme se Vám ji snažit zprostředkovat.

Linka pro matky čekající postižené dítě: 566 531 117 nebo 604 605 513

Linka pro pomoc těhotným maminkám v tísni: 736 766 660

GYNEKOLOGICKÉ AMBULANCE

- MUDr. Ludmila Lázničková, Husova 13, Brno
(objednání pacientek — mobil: 731 428 333)
- MUDr. Xenie Preiningerová, Komenského nám. 30, Jaroměřice nad Rokytnou
Ordinační hodiny: Po 12.30—16.30, St 6.30—17.30 (tel. ordinace: 568 440 045)
- MUDr. Hana Žáková, Gen. Svobody 24, Havířov-Šumbark
Ordinační hodiny: Po, Čt, Pá 7—13, Út, St 13—17 (tel. ordinace: 596 883 024)
- Křesťanská gynekologická ambulance a poradna v Praze
Ordinační hodiny: Po 16.30—19.30
(první pondělí v měsíci v Nemocnici Pod Petřínem,
ostatní pondělky v Bohnicích na gynekologické ambulanci Psychiatrické léčebny)
(tel.: 284 016 422, 284 016 417; mobil: 605 560 169 v Po—Pá: 7—15)

Centrum naděje a pomoci (CENAP) provozuje poradnu PPR (tel: 543 254 891), pro ženy a dívky (543 331 470), pro těhotné a kojící maminky (543 331 471), pro neplodné páry (543 331 472) a poradnu pro ženy v přechodu (543 254 891).

Cenap, Hybešova 40, 602 00 Brno, e-mail: cenap@cenap.cz, http://www.cenap.cz

PhDr. Dagmar Štefancová (tel.: 222 512 184) nabízí posilu nastávajícím maminkám, které mají obavy z budoucnosti, příp. komukoliv, kdo si potřebuje popovídat o svých starostech či o bolestech, které ho tíží.

Duchovní podpora a modlitba na úmysly spojené s očekáváním narození dítěte:
Sestry premonstrátky, 411 82 Doksany 1, tel.: 416 861 197

Tvrdí Vám, že **dítě**, které čekáte, bude **postižené**? Stává se, že někteří lékaři nutí ženy k potratu, když mají podezření, že dítě je postižené. Nezřídka se přes tyto prognózy narodí zdravé dítě. Manželé, kteří mají vlastní či adoptované děti, jsou ochotni přimnout i dítě, které čekáte, pokud by se opravdu narodilo postižené a neměla byste sílu se o ně postarat. (*adresa v tiráži*)

MODLITEBNÍ SETKÁNÍ

- **Praha — před vchodem do porodnice U Apolináře**
každý pracovní den od 7 do 8.15 hodin modlitba růžence
kontaktní osoba: Miloslav Pletánek, tel.: 736 248 037
- **Brno — před vchodem do porodnice na Obilním trhu**
každý pracovní den od 10 do 12 hodin modlitba žalmů
každá 2. sobota v měsíci modlitební Pochod pro život
kontaktní osoba: Libor Halík, tel.: 721 211 477
- **Olomouc — před porodnicí Fakultní nemocnice**
každý poslední čtvrtek v měsíci od 16 hodin modlitba růžence
od 18 hodin mše sv. v dominikánském klášterním kostele
„Za zastavení zla potratů“
kontaktní osoba: Markéta Tomečková, tel.: 606 739 313
- **Kladno — posluchárna v nemocnici**
každá 2. sobota v měsíci v 16 hodin modlitba růžence
kontaktní osoba: manželé Prentisovi, tel.: 312 686 642

CHCETE POMOCI OBNOVIT KULTURU ŽIVOTA?

- Pošlete nám kontakty na své přátele, kterým můžeme zasílat tento oběžník.
- Pište nám své osobní zkušenosti s obnovou kultury života.
- Pište si o informační materiály, které Vám rádi zašleme, abyste je mohli šířit ve svém okolí.
- Pomozte jakýmkoli darem, umožníte tak další výrobu informačních materiálů.
- Modlete se s druhými za obrácení společnosti.

Hnutí Pro život ČR — informační oběžník vydávaný o. s. Hnutí Pro život ČR

ISSN: 1214-4096 Registrace: MK ČR E 14715

Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP

Kontakt: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5

tel.: 603 976 231, e-mail: info@prolife.cz, internet: <http://prolife.cz>

Bankovní spojení: 159205438/0300, var. sym. 5030

Hnutí Pro život ČR je neziskovým občanským sdružením s cílem šířit a prosazovat úctu k lidskému životu od početí do přirozené smrti, především k životu nenarozených dětí, starých, postižených a nevléčitelně nemocných lidí, podporovat rodinu a šířit vědecké poznatky o souvisejících tématech. Sdružení nemá žádné státní dotace a rozvíjí svou činnost výhradně z darů drobných dárců. Dary lze podle § 15 odst. 5 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit při snížení základu daně.